



DEN PYTAGOREISKE KURIREN



www.hylozoik.se
NR 45, ÅRGÅNG 12
VÅREN 2023 (74 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog
Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 549 48 Skövde
Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com
Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt fyrtiofemte nummer. Detta publiceras måndagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, sommarnumret, skall utkomma onsdagen den 21 juni, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande vårnummer avslutar vi den följetong som påbörjades i förrföra årets höstnummer: *Vid mästartens fötter med kommentarer*. Därmed har vi avslutat publiceringen även av den större serie, vari denna bok ingår och vars engelska original bär titeln *Talks on the Path of Occultism*, på svenska *Föredrag om esoterikens väg*. Tidigare har vi ju publicerat vår svenska översättning av de två andra böcker som ingår i denna serie: *Ljus på vägen med kommentarer* och *Tystnadens röst med kommentarer*.

Till sommarnumret planerar vi att påbörja en ny följetong, även denna gång en hel bok; vilken det blir, vill vi låta vara en överraskning.

Vår kära Irmeli har till detta nummer gjort en värdefull sammanställning om lärjungaskapets förutsättningar.

Sist i detta vårnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår amerikanske vän och broder Antonio Rodríguez (signaturen ARC) har tillsammans med red. översatt Henry T. Laurencys *Livskunskap Ett* till spanska: *Conocimiento de la vida Uno*. Därmed föreligger fem av Laurencys böcker i fullständig och oavkortad översättning till spanska, det vill säga förutom den nyss nämnda *Conocimiento de la vida Uno* även *La piedra filosofal (De vises sten)*, *El conocimiento de la realidad (Kunskapen om verkligheten)*, *El camino del hombre (Människans väg)* och *Conocimiento de la vida Dos (Livskunskap Två)*. Alla de nämnda texterna finns publicerade på Förlagsstiftelsens hemsida, www.laurency.com, i dess spanska avdelning, liksom även på denna hemsida, www.hylozoik.se, i dess spanska avdelning.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Till de tidigare översatta nio första delarna av boken *Ljusteknikens grunder* har nu ytterligare en del fogats, så att därmed de tio första av bokens tolv delar översatts; dess ryska titel är *Основы световой технологии*. Alla de nämnda översättningarna finns publicerade på denna hemsida,

www.hylozoik.se, i dess ryska avdelning.

Vår kära Irmeli har till sitt finska modersmål översatt Laurencys uppsats *Meditation* ingående i *Livskunskap Ett: Meditaatio*. Denna text finns nu publicerad på Förlagsstiftelsens officiella hemsida, www.laurency.com, i dennas finska avdelning.

Nyheter från föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

Föreningen har glädjen att meddela alla intresserade, att den andra delen i intervjuserien med Lars Adelskog kommer att publiceras den 21 mars 2023. Intervjun kommer till en början att finnas tillgänglig på föreningens sida på YouTube:

<https://www.youtube.com/@kunskapformanniskansharmoniska>

FJÄRDE KAPITLET

GRYMHET

Sedan vad gäller grymhet. Denna är av två slag, avsiktlig och oavsiktlig. Avsiktlig grymhet är att med vett och vilja åsamka en annan levande varelse smärta, och detta är den värsta av alla synder – en djävuls verk snarare än en människas. Du kanske skulle säga att ingen människa kunde göra något dylikt, men människor har gjort det ofta och gör det dagligen nu också. Inkvisitorerna gjorde det, många religiösa har gjort det i sin religions namn.

C.W.L. – Grymhet är en djävuls verk snarare än en människas, det är så den ter sig för en mästare. Mycket ofta i det dagliga livet gör en människa något för att åsamka en annan smärta. Hon faller då under denna fördömelse, hon gör något som anstår en djävul snarare än en människa. Det förefaller otroligt, men det finns människor som gör detta.

Gräsligheter har förövats i religionens namn. Läs den äldsta litteratur vi känner, vedaböckerna, och finn tecken på dylika illdåd framträda mycket tydligt däri. Vi finner arierna strömma ner över Indiens slätter och med svärdet i hand dräpa de människor, som där bodde. Intet var alltför grymt för att göras mot dessa, de skulle utplånas från jordens yta. Varför? Av ett enda fullt tillräckligt skäl: deras riter var annorlunda! Muslimerna svepte över en stor del av världen och bjöd de folk de underkuvade att välja mellan Koranen och svärdet. De kristna har icke varit bättre. Samma anda ledde till inkvisitorernas förföljelser, den ohyggliga behandling Sydamerikas indianer rönte och allt övrigt dylikt. Vi anser oss mer civiliserade nu för tiden, men även i dag är de religiösa känslorna mycket starka och bittra på vissa håll. Även om lagen tillåte sådana förföljelser som brukade förekomma, skulle vår högre civilisation hindra oss från att någonsin mera återfalla i det förflutnas fasor – detta är en åsikt, som det har blivit på modet att hylla. Men jag är inte så säker på att den är riktig. Jag känner orter i England, där den som hyser icke renläriga åsikter i religion, anses böra stötas ut ur samhällsgemenskapen och misstänkas för allt möjligt ont. Vi lägger inte människor på sträckbänken eller krossar deras tänder, såsom våra förfäder gjorde. Andra tider, andra seder. Jag skulle nog inte vilja se absolut makt ges någon dogmatisk sekt.

Vivisektörer gör det.

C.W.L. – Det finns ingen ursäkt för att öva avsiktlig grymhet mot djur. Dessa är våra yngre bröder, och även om de inte är människor, skall de bli sådana efter ett större eller mindre antal inkarnationer. Det är avskryvligt att i samband med experiment på djur öva grymhet mot dessa, och dylikt kan egentligen aldrig gagna mänskligheten, eftersom karmalagen inte kan ändras och det alltså gäller att vad en människa sår, det skall hon ock skörda. Jag har hört dr Besant säga att inga liv borde räddas med dylika metoder. Vi vet att en stark självbevarelsedrift är nedlagd i varje människa och varje djur, så att den kropp som erhållits till priset av väldig möda skall kunna tjäna det inneboende livet så länge som möjligt och att ett människoliv därför måste räddas, när det kan göras på rätt sätt. Men detta ändamål helgar inte varje möjligt medel. Med rätta beundrar vi de män som väljer döden framför vanära. Förvisso är det en djup vanära för människor att låta rädda sig till livet genom något som erhållits på ett sådant djävulskt sätt som detta. Vår president har också sagt att hon hellre doge än låte sig på detta sätt räddas.

I detta ämne råder mycket skiftande åsikter hos Teosofiska samfundets medlemmar, som alla givetvis får ha sina egna uppfattningar. Men mästartens uppfattning, sådan den anförts ovan, är bestämd. Hur djupt vi än avskyr den grymma vivisektionen, måste vi dock medge att många läkare och andra som stöder och övar denna, gör detta med beklagan – icke därför att de finner nöje i grymhet (även om vivisektionens förekomst mitt ibland oss ger somliga djävlar i människohamn tillfälle till sådan), utan därför att de uppriktigt anser att ändamålet i detta fall helgar medlen. Hur mycket vi än må vara oense med dem, bör vi dock fördöma synden men icke

syndaren. Det står utom fråga att karma skall medföra svårt lidande för dem som övar vivisektion. Många som ser på dessa med upprördhet gränsande till hat, torde nog byta sin känsla mot medkänsla, om de insåge detta faktum.

Alla vivisektörer är inte lika grymma. Jag känner till exempel en medlem av vårt samfund, en mycket framstående kirurg, som utfört vivisektioner av ett särskilt slag. I människokroppen finns vissa rör, som ibland blir avskurna. De är så fina att, när man söker förena de avskurna ändarna, det ärr som ofrånkomligen uppstår alltid täpper till röret. Människor, som drabbats av denna skada, kunde förr inte räddas till livet. Men så kom denne läkare på tanken att man genom att lägga ett större snitt kanske kunde förmå såret att läka och samtidigt hålla röret öppet. Han tänkte göra detta genom att lägga ett snitt i röret intill den ena avskurna änden och ett annat intill den andra och sedan låta de båda ändarna gripa i varandra och därmed läka. För att se om detta skulle fungera, gjorde han försök på ett antal hundar. Han sade mig att han utförde detta experiment på ungefär ett halvdussin lösdrivande hundar. Under tiden före operationen närdes hundarna väl och vårdades intill fullkomlig hälsa. Operationen utfördes under bedövning, varpå de vårdades mycket omsorgsfullt, tills de återhämtat sig och man funnit att operationerna hade lyckats. Resultatet blev att det som dittills betraktats såsom en omöjlighet kom att anses möjligt. Detta slags operation är numera vanlig överallt i världen och är känd under den läkares namn som uppfann den. Principen var felaktig, men praktiskt taget ingen grymhet övades mot de berörda djuren, och de fick under den tid försöket pågick ett mycket bättre liv än det de levat dessförinnan. Detta experiment var således något alldeles olikt det som vanligen förekommer, och det vore nog alldeles otillbörligt att angripa denne läkare på sätt som antivivisektionister ständigt angriper mängden vivisektörer.

Somliga av de experiment man läser om är ofattbart grymma, såsom det varmed man undersöker hur hög temperatur man kan utsätta ett djur för, innan vissa kroppsfuntioner upphör, och dussintals andra kusliga och uppenbart meningslösa färor. Tusentals andra slags experiment utför man i onödan bara för att undervisa studenter, och man försöker åstadkomma alla möjliga verkningar, varav många är alldeles onödiga, eftersom den mänskliga konstitutionen på varjehanda sätt skiljer sig från olika djurs konstitution. Till exempel kan en get bland allt annat den äter förtära även bolmört, men om en människa gör det, förpassas hon till emotionalvärlden. Än mera: den fruktansvärda smärta och skräck, ett plågat djur upplever, måste förändra dess kroppsvätskor, så att alla iakttagelser, som göres av dessa, blir av högst osäkert värde.

Den rätta ersättningen för all denna grymhet är givetvis klärvoajansen. Det är för läkaren långt bättre att kunna se det inre arbetet hos den levande människan, medan kroppen är hel, än att sluta sig till detta genom att skära i kroppen av ett levande djur, som skiljer sig från människan. De som anser att de *måste* utföra vivisektion, borde nog gå samman i ett sällskap, där de kunde utöva den på varandra. Därmed finge de ju mänskliga försöksobjekt, vilkas reaktioner torde bli av värde, när ett djurs motsvarande inte är det, och dessutom kunde de avstå från att öva fasansfull grymhet mot värnlösa varelser, vilket de aldrig någonsin har någon rätt att göra. Detta är emellertid onödigt, ty med en tiondedel av den möda, det studium och den forskning, som ägnas dessa experiment, torde man erhålla en betydande grupp tillförlitliga klärvoajanter. Ja, sannerligen torde den uppmärksamhet, den genomsnittliga studenten skänker sin långa utbildning, allmänt sett fullt räcka till för att utveckla hans klärvoajans.

Det ligger en allvarlig fara i ett annat slags grymhet, som härrör från den stora makt den renlärliga läkarkåren gör anspråk på. Vi vill inte bli dennas slavar liksom våra förfäder var slavar under kyrkan. Även om läkarkåren uträttat mycket gott på olika sätt, ger detta den ingen grund till att inrätta en vetenskaplig "inkvitation" med makten att straffa den kättare, som ej vill underkasta sig den i läkarkåren för tillfället rådande tron. Visserligen är det endast genom den borgerliga lagen man i dylika fall straffar någon, men detta var fallet även med kyrkan – de som icke ville tro och lyda överlämnades till de världsliga myndigheterna med kyrkans hycklande bön om att det icke måtte ske någon blodsutgjutelse, varmed den världsliga makten hindrades

från att halshugga de dömda men i stället tilläts bränna dem på bål. Det har uppstått svårigheter i samband med att tvinga människor till vaccination, och sådan är alltså obligatorisk i somliga länder, ehuru man nog kan ifrågasätta huruvida i dessa fall boten ej är värre än soten. Mycket ofta inträffar förändringar i den medicinska opinionen, likväl får varje fluga ett intensivt stöd, så länge den varar. De maktägandes intressen har i historien ofta medfört gräsligt förtryck och utbredd elände. Bevare oss för vetenskapliga inkvisitionsdomstolar!

Somliga har sökt ursäkt grymhet mot djur enligt den gamla judiska föreställningen att djuren finns till enbart för människans skull. Vi vet bättre. De finns till för logos' skull. De är utvecklingsstadier genomsytrade av hans liv. Men det är rätt av oss att använda djuren, så länge vi främjar deras evolution. De har gagn av att vara i kontakt med människan. Visst är det så att vi ingriper i vildhästens liv, när vi fångar den, men i andra avseenden, i synnerhet mentala, vinner den mycket för sin utveckling.

Somliga utsträcker den gamla judiska föreställningen till att gälla även barnen. Det finns föräldrar, som anser att barnen finns till för deras skull – att utnyttjas som tjänstefolk, vara en anledning till stolthet, att sörja för dem på gamla dar och så vidare. Och detta leder vidare till den omänskliga tanken att ett barn skall tvingas till att bli vad de vuxna anser att det borde bli, oavsett de särskilda intressen och fallenheter barnet har på grund av tidigare liv. Också detta leder till grymhet, om än av ett finare slag.

Många skollärare gör det vanemässigt. Alla dessa människor söker ursäkt sin grymhet med att påstå att seden är sådan. Men ett brott upphör icke att vara ett brott, därför att många begår det.

C.W.L. – Barnaga är en vitt spridd osed, som det inte finns någon ursäkt för. Den är dock inte allmänt utbredd. Jag kan till min glädje säga att det finns några få länder, som i detta avseende hör till de civiliserade. Japan är nog ett av dem. Jag vet av egen erfarenhet att Italien är ett annat. Jag bodde en längre tid i en italiensk stad, i ett hus varifrån jag hade utsikt mot en stor skola, och jag betraktade med mycket stort intresse hur lärarna och skolgossarna umgicks med varandra. Med sitt mera lättrörda och friare kynne hade de inte samma krav på disciplin som vi har. Gossarna skulle alla ställa upp sig på rad, men när som helst kunde någon av dem plötsligt lämna raden och rusa fram till läraren, fatta honom vid armen och säga honom något i en ganska enträgen ton. Läraren kunde då le och klappa honom på huvudet och villfara hans begäran eller säga något om den. Alla var de mycket vänliga mot varandra. Jag märkte också att dessa gossar, när de träffade sin lärare på gatan, genast sprang fram till honom, drog i honom och var de allra bästa vänner med honom också utanför skolan. Detta var ett mycket gott tecken, ty en vuxen som barn älskar är alltid en god människa i grund och botten – deras instinkt är osviklig. I Italien skulle en sådan grymhet, som övas i de flesta engelska skolor, aldrig kunna förekomma, eftersom sederna är annorlunda. Att bära hand på en människa är i detta land den enda oförlåtliga synden. Det leder till knivdåd, dueller och dylikt. Barnen är alltså fullständigt trygga.

Bestraffning har länge varit en sed, men det hindrar den inte från att vara både grym och fåfång. För det första är det inte vår sak att mäta ut straff. Karmalagen ser till den saken, och den kan inte begå misstag, vilket vi ofta gör. I lagens namn har förfärande orätt begåtts om och om igen. De strängaste straff har ådömts alldeles oskyldiga människor. Brottslingen har gjort sig själv större orätt än han gjort någon annan, och hämnden kan överlåtas åt naturens gång.

Frånsett detta tillgriper man straff för att inge fruktan – hos brottslingen för framtiden och hos den möjliga brottslingen i allmänhet. Tanken med att slå ett barn är densamma som med att straffa en brottsling i lagens namn. Dessa ting har ett gemensamt element av hämnd. De tycks innebära: ”Du har gjort det och detta, och nu skall jag göra det mycket obehagligt för dig.” Ofta blir en lärare arg, och hans känslor är orsaken till det straff han verkställer, icke någon förnuftig eftertanke om vad som är bäst för barnet. Det heter ju att de straff lagen utmäter avser att hindra människor från att begå brott. Men så fungerar det inte. För hundra år sedan var straffen enligt

engelsk lag mycket stränga. Man kunde bli hängd för stöld av något, som var värt en shilling och sex pence. Jag minns att jag sett det anslaget vid ingången till fängelset i Newgate – och även vid andra dylika inrättningar – att en viss människa hängdes för stölden av ett par handskar till ett värde av två eller tre shillings. När dylika stränga straff utmättes, var brottsligheten mycket större än den nu är. Brottslighetens omfattning har föga att göra med de slags straff som utmäts. Det handlar här främst om allmän uppfostran och civilisation.

De straff lagen eller skolan föreskriver har i allmänhet intet samband med det begångna brottet. En människa stjälar något visst, sedan låser man in henne i fängelse på en viss tid. Vad har de två handlingarna för något samband? Förnuftigtvis kunde man låta människan för den bestulnes räkning utföra något arbete, varmed hon ersatte värdet av det stulna. Straffet borde ju vara på något sätt lämpat efter brottet. Att blott och bart låsa in en människa därför att hon stulit något är att utsätta henne för något mardrömslikt. Hos oss slår man ett barn, som inte lär sig vad det skall. Vad är det då för samband mellan de två förhållandena? Mera förnuftigt vore att säga: ”Du har inte lärt dig det du borde, så att du har blivit efter de andra i klassen. Därför måste du nu sitta kvar och lära dig det, när du annars hade kunnat vara ute och leka.” Men det finns intet förnuftigt i kroppsaga, och den är i grunden orätt. Tanken att avsiktligt tillfoga en annan smärta är alltid orätt, och ingen sedvänja kan göra den till rätt. Allsköns ytterst olämpliga och dåraktiga sedvänjor har förekommit – såsom till exempel den gamla kinesiska seden att binda kvinnans fötter och även somliga av våra egna moden vid skilda tider. Vi får inte inbilla oss att något måste vara gott och nödvändigt bara därför att det varit seden under hundratals år, ty mycket ofta är det varken gott eller nödvändigt.

Inom ett samhälle kan man förnuftigtvis säga till vissa vanebrottslingar, såsom man gjorde till dylika i det gamla Peru: ”Vi är ett civiliserat folk. Med mycken möda har vi inordnat vår stat enligt ett visst mönster, och detta är avsett för människor som är inställda på att lyda lagarna. Om ni inte har för avsikt att lyda dessa lagar, ge er då iväg och lev hos andra.” Där var landsförvisningen det enda straffet, och att drivas bort för att leva bland barbarstammarna var den största vanära och även det värsta obehag. Samhället har rätten att spärra in en farlig människa. Om en våldsvarkare rusar åstad, måste man ju hejda honom, om så vore genom att döda honom. Men förutom dylika nödlägen, när det är ofrånkomligt, har vi ingen rätt att döda, och ingen har någonsin rätt att tortera – så mycket är absolut säkert. Dödsstraff, om det utmätes såsom hämnd, innebär att vi blir lika brutala som den brottsling som väckt det vi förskönande kallar vår rättmätiga harm. Om avsikten därmed är att bespara oss ytterligare besvär med denna människa, är det principiellt orätt, eftersom staten har en skyldighet mot varje medborgare, icke endast de laglydiga, och bör beakta den verkliga människan, icke blott kroppen. Att söka den enklaste utvägen ur svårigheten genom att döda människan är således avgjort brottsligt. Det utträttar heller intet gott, då det uppväcker mycken ond lidelse och denna människa i framtiden reinkarnerar med ett obehagligt karmiskt förhållande till oss. Den verkliga brottslingen – som är sällsynt, eftersom de flesta förbrytare är produkter av en olycklig omgivning – är egentligen en patologisk företeelse. Det han behöver är inte att plågas och brutaliseras, vilket förvärrar hans asociala böjelser, utan rätt behandling och uppfostran, som inpassar honom i de laglydiga medborgarnas leder. Staten drar försorg om de fysiskt och mentalt defekta. Den måste på samma sätt behandla brottslingen, som är antingen mentalt eller emotionellt defekt. Detta är den inställning kärleken föreskriver och torde vara även mästarsens ståndpunkt.

Dessa ideal är verkliga och alldeles klara och praktiska. Både brottslingen och barnet måste man hjälpa med uppfostran, ej driva dem med fruktan. Metoden att skrämman barn ger utomordentligt onda resultat. Därmed inför man fruktan, smärta och falskhet i deras liv, och detta är på det hela taget ödesdigert för både karaktären och medborgarandan. Det är kyrkans gamla föreställning om helvetet i en ny form. Men helvetet har vi här och kan den undgå som är tillräckligt påhittig. Folk trodde att de kunde göra andra bättre genom att skrämman dem. Det är egendomligt att den föreställningen alljämt håller i sig. En av våra främsta nu levande

romanförfattare skrev till mig för en tid sedan och berättade att han en gång vid havskusten hade träffat en yngling och delgivit honom några teosofiska ideer, varvid han också förklarar för honom att helvetesläran var rent nonsens. Senare hade ynglingens mor, full av vrede, uppsökt författaren. Hon hade sagt: "Det där var det enda sätt jag haft att hålla pli på den här pojken – att skrämma honom med helvetet, hota honom med det varje dag och hela dagen lång. Nu när ni har övertygat honom om att det inget helvete finns, vad skall jag då göra?" Kanske om hon vetat litet bättre och förklarar saker och ting för honom redan från början, hade hon nog inte behövt taga till detta mycket obehagliga slags terrorism.

Frihet och kärlek är viktiga faktorer i människosjälens utveckling. Det finns många, som är fullt villiga att medge andra frihet, om de blott gör exakt vad de själva föreskriver! Men verklig frihet är att få försöka på eget sätt. Allmänt sett förekommer alldeles för mycken inblandning. Den som alltför mycket styr utifrån, minskar själva den livsverksamhet den söker skydda eller hjälpa. Detta ser man i skolans liv, där man ställer upp mängder av onödiga regler, när individens frihet skulle ge större möjlighet till växande. Detta är en av de stora skillnaderna mellan Englands styrelseskick och vissa andra nationers. England söker på det hela taget ge sitt folk så stor frihet som möjligt. I somliga länder söker man slippa undan besvär och faror och kringsskar därför folkets frihet på alla de sätt. Jag minns att en ämbetsman från ett främmande land en gång sade mig: "I ett verkligt välordnat land torde allt vara förbjudet!" Under mina resor runt om i världen har det slagit mig på hur olika sätt bestämmelser uttrycks. I det ena landet förbjuder man strängeligen, i det andra uppmanar man. Vissa länder har tydligen anammat det militära sättet, som kan vara lämpligt för mycket unga själar, medan andra vädjar till människans goda omdöme och goda vilja. Jag minns till exempel att jag en gång läste ett anslag rörande ett förbud av vissa otrevliga vanor. Det var så formulerat att "gentlemen" inte gör det och andra inte får göra det. Detta var i Förenta staterna, som ju är ett av de nyare länderna. Jag tyckte att det var ganska väl uttryckt.

Det förekommer att man i det allmännas intresse måste göra ett tvång gällande. Men det är alltid bättre, om möjligt, att ha folkets vilja med sig än att driva det framför sig. Jag befarar att detta endast är föga förstått vad gäller uppfostran och undervisning. Allt är föreskrivet, hela tiden gäller det: "Gör detta, gör inte detta." Inte ens i undervisningen söker man väcka barnets intresse, utan man säger åt det: "Det här måste du lära dig."

I de nyare metoderna, såsom den Maria Montessori infört, handlar det om att göra undervisningen intressant, så att barnasinnets öppnar sig liksom en blomma. Det finns bara ett sätt, på vilket man egentligen och gagneligt kan lära barn något, och det är att läraren börjar med att få dem att älska honom. Därefter utövar han ett visst mått av moralisk övertalning, när han ser sårad och ledsen ut, om barnet gör något orätt. Detta är alldeles befogat, när man verkligen känner denna sorg. Om man börjar med att styra med kärlek, framkallar man elevernas kärlek och får även något uträttat. För att undervisa barn måste man äga ett gott intellekt, ett hjärta fullt av kärlek och gränslöst tålmod. Man måste förstå de misstag barn gör och kunna visa dem hur man gör saker och ting rätt men på deras eget sätt. Om man börjar med tvång och hårdhet, får man intet annat än fiendskap tillbaka, och då uträttar man ingenting av värde.

Det är detsamma i det vanliga livet. Om en affärsman vill göra en vinstgivande affär med en annan, så talar han vänligt och behagligt med denne och söker övertyga honom om att den affär han föreslår är till bådas fördel. Det skulle aldrig falla honom in att börja med försöka tvinga sin vilja på den andre. Detta skulle bara stämma honom till fientlighet och alldeles omöjliggöra ett vänskapligt förhållande dem emellan. Med unga människor, pojkar och flickor, är det alldeles detsamma, och man får mer uträttat med dem, om man från början har dem med sig än om man har dem mot sig. De som försöker undervisa vet detta av erfarenhet. Ingen aldrig så skicklig och välutbildad lärare är värd att så kallas, om han inte kan väcka barnets intresse och kärlek. Detta är en absolut förutsättning. Detta är även det sätt, på vilket mästarna undervisar: aldrig med tvång, aldrig med befallningar, utan alltid genom att visa den rätta vägen och

uppmuntra oss att söka efterlikna dem.

Karma fäster intet avseende vid sedvänjan, och grymhetens karma är den mest förskräckliga. Åtminstone i Indien kan det icke finnas någon ursäkt för dylika sedvänjor, ty plikten att icke skada är välkänd för alla.

C.W.L. – Den som väljer skollärares yrke, gör detta för att förtjäna sitt levebröd, liksom han kan välja varje annat yrke. Karmas herrar ser dock icke så på saken. De ser till att människan får en sådan ställning med tanke på att ge henne ett storartat tillfälle. Om hon griper tillfället och genomför sitt arbete noggrant, taktfullt, kärleksfullt, leder det henne till ett annat liv, vari hon sannolikt blir en lärare på religionens område. Därifrån ligger vägen öppen för henne att bli ett stort helgon, en stor välgörare för mänskligheten. Från läraryrket går vägen rakt fram till livets högsta vinster, såsom karmas herrar betraktar saken.

Läraren bör inse att varje barn är ett jag och bör ge barnet all möjlig hjälp till utvecklandet av dess karaktär. Han har givetvis ypperliga tillfällen att göra detta, eftersom barnen är honom anförtrödda att undervisas och han i mycket formär dem såsom han vill. På tal om styrkan i detta inflytande sade en välkänd jesuit en gång: ”Låt mig få ha hand om ett barn intill elva års ålder, och därefter kan barnet gå vart det vill.” Lärarens inflytande på de unga verkar lika mycket genom vad han är och genom det sätt, på vilket han handlar, som vad han rakt ut säger till dem. Den som är sådan som han borde vara, strålar ut kärlek i ett starkt och mäktigt inflytande. Läraryrket innebär även ett stort ansvar, ty om han i stället för att väcka kärlek och goda egenskaper hos sina skyddslingar injagar fruktan och uppammar förställning, hindrar han dessa jag i deras utveckling och vållar därmed allvarlig skada.

Missbruk av ett dylikt tillfälle medför ett fruktansvärt fall för människan. Dylik grymhet ger mycket fasaväckande resultat. Vi har i vissa fall funnit att den medför återbetalning lika för lika. Men mycket ofta medför den sinnessjukdom, och om icke sådan, åtskilliga tillstånd av hysteri och neurasteni. I många fall har den också lett till påfallande och katastrofal nedgång på samhällsstegen. En människa, som i en ganska god ställning har varit grym, får finna sig i att just på grund av denna grymhet kastas ner bland samhällets avskum. Jag har till exempel sett fall, vari brahminerna återfötts såsom parias på grund av sin grymhet mot barn. Det är alltså tydligt att karmas herrar, i det de framvisar universums stora lagar, betraktar dessa ting på samma sätt som mästaren gör.

Ett tillfälle liknande skollärares får den som förestår en fabrik eller något stort affärsföretag. En människa anser en sådan ställning eftersträfvansvärd, då den ger henne möjligheten av en hög lön, förtjäna mycket pengar och erhålla en viss makt. Men återigen torde karmas herrar se detta som ett tillfälle att hjälpa alla dessa andra människor, som kom under hennes makt. En företagare betraktar ofta sina anställda med ett slags illa dold fiendskap, anser att de vill få så mycket betalt som möjligt och vinna alla slags fördelar av honom. De anställda å sin sida anser vanligen att han vill pressa dem till det yttersta, suga ut dem för allt vad de är värda och betala dem så litet som möjligt i gengäld. Tyvärr har båda sidor rätt i somliga fall. Det finns arbetsgivare, som har denna inställning, och det finns arbetare, som har motsvarande fiendliga uppfattning, men den förstående intar icke någondera ståndpunkten. Att ledarställningen ger människan tillfälle att utöva ett gagnande inflytande på andra är den enda sida av saken som angår karmas herrar. Dessa betraktar vanligen ej tingen så som vi gör. Till exempel ser mänskligheten allmänt döden såsom något ohyggligt och ett svårt straff. Men ofta mottar man den såsom ett slags belöning – en frigörelse för bättre och mer löftesrika förhållanden.

De grymmas öde måste drabba alla, som med avsikt beger sig ut för att döda guds skapelser och kallar det ”sport”.

C.W.L. – Vad gäller förhållandet på landet i England, var satiren i tidskriften *Punch* väl så träffande. ”Det är en härlig dag, vi beger oss ut och dödar någonting.” I egenskap av präst en gång i en landsbygdsförsamling i England stod jag i nära kontakt med typiska skyttar, jägare

och fiskare. De sysslade med allt dylikt dagligen och detta utgjorde även deras huvudsakliga samtalsämne. Hur svårt man än må tro det, var de alldeles snälla och vänliga mot sina medmänniskor. Männen var goda fäder och makar, milda domare och vänsälla, men de såg intet ont i dessa särskilda sysslor. En av just dessa män, som brukade skjuta rådjur och så många fasaner han bara kunde på det mest hänsynslösa sätt, kunde likväl sitta uppe hela natten med en sjuk hund och därmed visa sig ha ett gott hjärta och hysa en viss känsla av broderskap även gentemot djuren. Grymheten beror helt och hållet på ett slags mental blindhet. Dessa människor brister ej i intelligens, men just denna sak har de aldrig ägnat en tanke, utan tagit för givet att alla dessa varelser skapats för deras bruk och för det nöje de kunde finna i sin skicklighet i att döda dem. Människor äter kött lika tanklöst. Såsom ung man gjorde jag detsamma, och det föll mig aldrig in att detta var orätt, förrän jag fann en bok i ämnet – detta var långt innan Teosofiska samfundet grundades.

När vi väl insett att dylik ”sport” är något fasansfullt och att vi, när vi idkar den, deltar i slakten på guds skapelser, undrar vi varför vi aldrig insett det tidigare. Tusentals människor har ännu ej insett denna ondska. Sedvänjans förblindande makt behärskar dem, och de har aldrig ägnat en tanke åt det förskräckliga lidande de vållar. Motsvarande gäller vissa inslag i klädedräkten. Det finns till exempel vissa slags fjädrar, som kan erhållas endast till ett förfärligt pris i berörda djurs liv – icke blott för själva de djur som därför plågas och dödas utan även för dessas ungar, de spåda varelser som för sitt eget liv är beroende av sina föräldrar. De människor, som bär dessa ting i klädedräkten, är förvisso brottsligt obekymrade. De är inte avsiktligt grymma – icke det ringaste, de bara följer sedvänjan. Likväl har karma sin verkan. En människa kan vara så försjunken i drömmeri att hon inte ser sig för där hon går utan faller utför en brant. Att hon inte visste var hon satte foten har ingen inverkan på utgången.

Att du ej skulle göra några dylika ting, vet jag. Och för guds kärleks skull skall du, när tillfället yppas, tala klart emot dem.

C.W.L. – Här måste vi märka orden ”när tillfället yppas”. Vi vill icke tvinga våra åsikter på andra, så man talar om dylika ting endast när man tillfrågas om sin uppfattning eller när saken naturligt kommer på tal. Att söka påtvinga andra sina åsikter, hur utmärkta de än må vara, gör på det hela taget större skada än nytta. De aggressiva, som gör så, väcker alltid motvilja. Om någon hejdar oss på gatan och vill veta om vi funnit Jesus eller frälsningen för vår själ, får vi icke något gott intryck av denna människa, och de flesta, som utsätts för dylikt, anser nog att en så taktlös individ ej kan ha någon religion att erbjuda av större praktiskt värde. Om emellertid ett lämpligt tillfälle yppar sig, kan man alltid låna människan ifråga en bok eller broschyr eller vänligt och stilla samtala med henne om saken. Men om man hamnar i ett sällskap jägare, är det nog inte tillrådligt att med ens säga: ”Det där är mycket onda handlingar” – även om de är det. Om jag bleve tillfrågad, skulle jag stilla svara: ”Jag anser att allt liv är heligt och att dessa djur faktiskt är våra yngre bröder, varför jag också anser att ni har lika liten rätt att döda dem för nöjes skull som att döda en människa för nöjes skull.” De skulle utan tvivel bli överraskade, kanske skulle de hånle i smyg åt mig, men de skulle inte så häftigt gå emot mig som de skulle göra, om de bleve angripna.

Vi som är vegetarianer, känner ofta stark avsky, om vi måste sitta vid samma bord med människor som äter kött. Ändå är detta ofta oundvikligt, när vi befinner oss på resa. Likväl gör vi icke rätt i att visa våra känslor, det är förvisso ej rätta sättet, om vi önskar omvända andra. Men om dessa frågar om vår åsikt, kan vi alltid redogöra för den sansat, på ett bestämt men samtidigt stillsamt sätt. Om vi gör detta, är ganska troligt att den andre börjar tänka på saken, så att han kanske byter åsikt.

Men det finns grymhet i tal liksom i handling, och den som yttrar något i sårande avsikt, är detta brott skyldig. Icke heller detta skall du göra. Ibland gör ett tanklöst yttrande lika stor skada som ett illvilligt. Du måste därför vara på din vakt mot oavsiktlig grymhet.

C.W.L. – Somliga berömmar sig av att säga rakt ut vad de tycker, även om det sårar andra, och synes betrakta detta såsom en dygd. Mästaren, som aldrig talar obetänksamt, säger att det kan vara ett brott, om yttrandet är grymt. I en debatt eller diskussion behöver vi inte avstå från att lägga fram vår syn på saken, men vi kan göra det hänsynsfullt och hövligt. Aposteln sade: ”var och en vare fullt viss i sitt sinne.” Detta betyder icke att han skall söka övertyga andra, utan att han själv bör söka förstå varför han hyser vissa åsikter. När han så gör, kan han också lägga fram sin åsikt, om så erfordras, vänligt och sansat.

Det är ett egendomligt faktum att många människor inte kan hysa en åsikt motsatt andras utan att bli mer eller mindre förargade, fastän de ju vet att det i världen finns tusen sinom tusen frågor, varom så mycket är sagt från vitt skilda ståndpunkter att den ena åsikten är nästan lika försvarlig som den andra. Sannolikheten är mycket hög för att en diskussion mellan en katolik och en orangist slutar i slagsmål, vilket ju inte är ett särdeles övertygande argument. Med den inställningen måste en annan människas motsatta åsikt te sig som ett slags förolämpning. Den som intagit den ståndpunkten är så viss om att hans egen åsikt är riktig att han anser att den som ej håller med måste vägra att godtaga hans uppfattning av ren och skär illvilja! Vi måste därför vara aktsamma om hur vi lägger fram våra åsikter inför andra.

Vad gäller teosofin föreligger en särskild frestelse, då vi ju bestämt bygger vår tro på förnuftet och vi endast försöker visa människor detta och dessa likväl icke kan inse det. Förnuftsskäl må vara aldrig så fulländade, aldrig så logiska, men de gör ändock intet stort intryck på den vanliga människan. Hon lever icke i sitt förnuft utan i sina känslor, och om dessa blir stötta av det man säger, så kommer inga förnuftsskäl i världen att övertyga henne, och ju mer vi pratar på, desto argare blir hon.

Den uppstår vanligen genom tanklöshet. En man kan vara så uppfylld av girighet och snikenhet att han aldrig skänker ens en tanke åt det lidande han vållar andra genom att betala för litet eller genom att halvt svälta sin hustru och sina barn. En annan tänker bara på sitt eget bästa och bryr sig föga om hur många själar och kroppar han fördärvar genom att tillgodose det. För att bespara sig blott några minuters omak försummar han att avlöna sina arbetare på den rätta dagen, utan att bry sig om de svårigheter, vari han försätter dem. Så mycket lidande vållas endast av tanklöshet – av människors glömska av att tänka på hur den egna handlingen slår mot andra. Men karma glömmer aldrig och fäster intet avseende vid att människor glömmer. Om du vill beträda vägen, måste du tänka på följderna av vad du gör, så att du icke gör dig skyldig till tanklöshetens grymhet.

C.W.L. – Genom att betala litet mindre för något än vad det är värt kan man vålla arbetaren, hans hustru och barn mycket lidande. En blott liten sänkning av hans dagslön kan innebära att familjen får otillräcklig föda. ”Affär är affär”, säger man ju, men det är bättre, om nödvändigt, att förtjäna litet mindre än att begå felet att suga ut de fattiga. Arbetsgivare har funnit att det lönar sig att betala ”goda löner”, och detta har mr Henry Ford erfarit, som nu sägs vara världens rikaste man. Såsom präst brukade jag besöka de fattiga och se tingen från deras ståndpunkt. Det var då ofta jag såg hur man utnyttjade dem i deras hjälplöshet. Så var det även i Indien, där i de skolor vi inrättade för de ”oberörbaras” barn, ibland faktiskt hände att dessa barn svimmade av hunger, tills vi kunde också ge dem mat.

FEMTE KAPITLET

VIDSKEPELSE

Vidskepelse är ett annat mäktigt ont och har vållat mycken förskräcklig grymhet. Den som är slav under den, föraktar andra som är klokare, försöker tvinga dem att göra så som han gör.

C.W.L. – Vidskepelsen beaktar aldrig skillnaderna i temperament människor emellan. Den har ett slags tro, som den söker tvinga på alla och envar, utan att inse att man aldrig kan förmå alla människor att godtaga tron på något visst utom kanske något torrt vetenskapligt faktum, eftersom det finns lika många sätt att förhålla sig till livet som det finns människor. Även om man lär känna ett stort antal människor, är det sällan man finner två som visar sig ha påverkats av omständigheterna på liknande sätt. Vad gäller det stora flertalet människor, kan man förutsäga vissa allmänna möjligheter, men förrän man lärt känna dem mycket väl, kan man inte ens tillnärmelsevis avgöra hur de kommer att reagera på vissa saker. Därför kan man säga att vidskepelsen bland mycket annat också innefattar en mycket stor brist på medkänsla. Den som är slav under den, förstår inte att det finns andra betraktelsesätt än hans eget.

Vidskepelsen är dålig icke endast för den vidskeplige, utan den medför även alltid försök att tvinga andra. Historien igenom har religiös vidskepelse lett till förfärligt lidande. Drivna av dylik vidskepelse, har Muhammeds anhängare slaktat människor i vida områden av Asien, Europa och Afrika, varvid de tvingat dem att välja mellan ”Koranen eller svärdet”. Tidigare har här dryftats den vidskepelse som framkallade inkquisitionen. Massakrerna på Bartolomeidagen år 1572, då franska katoliker mördade protestantiska landsmän i massor, var ett annat exempel på den religiösa vidskepelsens ohyggliga resultat. Fiendskapen mellan olika sekter av kristna har till mycket stor del varit orsaken till massakrer, men utan tvivel har även politiska överväganden spelat in, såsom i kejsar Konstantins fall, när han antog kristendomen såsom ett starkt kort att spela ut i det dåtida Romarrikets inre förvecklingar.

Korstågen var en annan mäktig vidskepelse. En på fakta klint grundad berättelse om läraren Jesus' liv och död medförde tjugo miljoner människors död i dessa korståg, vilkas ändamål sades vara att ge kristna herraväldet över det land, där denna levnadsberättelse föregavs ha utspelats. Om de hade kunnat förmås inse att denna berättelse avsåg att symboliskt framställa den invigdes liv oberoende av den tidsålder och det land i världen, vari han levde, hade måhända denna förlust i människoliv undvikits. Korstågen var dock inte enbart till skada, ty genom att bege sig ut för att strida mot de mer upplysta saracenerna förde de kristna med sig hem till Europa vissa användbara kunskaper, och deras vilja att dö för ett ideal var även en god egenskap. Det låg förvisso något ridderligt och skönt i tanken att en religions hela orter bör tillhöra den religionens bekännare. Tiden har emellertid visat att det var lyckligt att de kristna icke hade framgång. I detta heliga land blev det de muslimska soldaterna, som fick tvinga de stridande kristna sekterna – den romersk-katolska och den grekisk-ortodoxa – att hålla sams, då de alltid kivades om företrädesrätten till den heliga elden och graven.

För närvarande har vi i Indien ett liknande problem, men ingen drömmer om att försöka lösa det med korsfararnas metod. Buddhisternas tre heliga orter – där herren Buddha föddes, där han nådde buddhaskapet och där han avled – behärskas alla av hinduer, anhängare av en religion som skiljer sig lika mycket från buddhismen som kristendomen från islam. Buddhisterna önskar uppriktigt att komma i besittning av sina heliga orter, men det har aldrig fallit de buddhistiska nationerna in att därför börja ett erövringskrig. För detta måste vi vara mycket tacksamma, eftersom buddhisterna räknas i hundratals miljoner. Deras religion förbjuder dem att göra något så oförnuftigt.

Buddhismen är den enda religion, som aldrig förföljt andra trosbekännare. Detta har den inte kunnat göra tack vare sina inneboende principer: den är till tolerans nödgad genom sin grundares själva ord. Vem är buddhist? Den är buddhist som följer herren Buddhas lära, icke den som tror det eller det, utan den som lever såsom herren Buddha sade att människor borde leva. Fråga en kristen missionär om en verkligt god buddhists framtida öde, och han svarar vanligen: ”Om han inte tror på Kristus, finns inget hopp för honom” eller kan han i bästa fall medge honom ”oförtjänt gudomlig nåd”, förutsatt att han är mycket god människa. Om man ställer en buddhist samma fråga om en god kristen, säger han: ”Han är en riktigt god buddhist.

Han må kalla sig kristen, men han följer herren Buddhas lära. Det kommer att gå honom väl.” Sådan är buddhismens tolerans, vilket jag tidigare förklarar. Naturligtvis finns i varje religion förbud mot intolerans och våld, men det finns i somliga av dem även mycken okunnighet och fanatism, som gjort människorna blinda för detta enkla faktum.

Den form av vidskepelse som kallas rashat, vari medlemmar av en ras instinktivt hatar en annan ras i dess helhet, är också dåraktig, eftersom det finns goda och dåliga människor i alla raser. Jag minns att i avsides liggande byar i England böndernas inställning till främlingar alltid präglades av misstänksamhet och hån. Att en människa talade ett annat språk var något dessa okunniga skrattade åt. Det finns andra bondebefolkningar, som i just detta avseende är mindre ohövlige än vår allmoge. Jag har alltid ansett att en främling, som besöker vårt land, är att betrakta såsom en gäst, som det är vår plikt att mottaga som sådan, underlätta hans besök hos oss och ge honom bästa möjliga intryck av vårt folk och vårt land.

På napoleontiden rådde i England vidskepelsen att alla fransmän egentligen var djävlar, som bekämpade oss i full vetskap om att de hörde till den orätta sidan och stred mot ljuset. I dag har vi många exempel på att människor i stora antal blir besatta av en enda alltbehärskande föreställning, som leder till ett slags nationell monomani. Under inflytande av en dylik tillfällig monomani gör sig dessa människor skyldiga till gräsliga illdåd, som samma människor annars aldrig skulle drömma om att föröva. I sådana fall är individerna ansvariga endast i de mån de låter sig ryckas med på detta sätt. Det göres av monomanin mer än av själva individerna. Det liknar mycket det sätt, varpå en människa ibland vredgas och yttrar otrevligheter. Då är det vreden som talar och inte människan. Hon bär skulden för att hon låter vreden taga överhand, men vi bör också taga hänsyn till att hon efteråt nog ångrar mycket vad hon sade.

Tänk på vilket ohyggligt slaktande det blivit av vidskepelsen om att djur skall offras.

C.W.L. – Att djuroffer och andra slags offer föres på tal föranleder hela frågan om förhållandet mellan gud och människa. Det finns endast tre grundläggande betraktelsesätt vi kan anlägga på saken. Det första är att gud själv befallt denna ordning men sedan lämnat den åt sitt öde och numera är alldeles likgiltig för den. Det andra är att han befallt den och alltsedan behållit vad som måste kallas ett ondsint intresse för den, njuter av blodsutgjutelse eller andra slags offer. Det tredje är att gud alltid varit och förblir den gentemot alla kärleksfulle fadern till sin skapelse.

Det första betraktelsesättet är i stort sett den nutida materialismen med tillägg av föreställningen om en ursprunglig skapare. I det andra framstår gud såsom ett blodtörstigt vidunder. Många av de gamla skrifterna missgestaltar honom på detta sätt. På ett ställe i Gamla Testamentet skryter judarna om att ha offrat tjugo tusen tjurar och hundra tjugotvå tusen småkreatur vid ett och samma tillfälle. Nog överdrev de, såsom var deras vana på den tiden. Jehova krävde offer och brydde sig icke det ringaste om hur mycket lidande han vållade, blott han fick vad han önskade. Han krävde ständigt offer, som måste frambäras till honom och ingen annan gudom. Dagens judar torde rygga tillbaka i fasa inför något dylikt, men tydligen gjorde de det icke i Davids och Salomos dagar. Därav sluter vi att den Jehova, som de då för tiden dyrkade, ej var den som vi kallar gud, vilken översteg deras fattningsförmåga, utan någon av de stora elementaler som dyrkades såsom gudar i Atlantis. Judarna hade dessförinnan kommit i beröring med Egyptens civilisation, men dennas stora ideer hade gjort ringa intryck på dem. Senare, under den babyloniska fångenskapen, hade de dock fått lära sig om en högsta gud. Typiskt nog identifierade de genast denne med sin egen Jehova, och deras senare profeter skrev storartat om honom men lät även då de gamla föreställningarna ideligen framskymta.

Blodsoffer förekommer blott på den mänskliga evolutionens tidiga stadier. De innefattar den primitiva magi som hör till dyrkan av elementaler och är alltid knutna till de elementaler som livnär sig på blodångor. Elementalen önskar offren, eftersom den upptar blodets lukt och därav

erhåller kraften att fysikaliserar sig. Medlemmar av vissa bergsstammar säger att de måste förrätta dylika offer, eftersom annars olyckor drabbar dem – skördar fördärvas, hus fattar eld. De bergsgudar, som dyrkas i Indien, är också troligen stora elementalgudar från Atlantis.

Vi kan vara vissa om att de stora aldrig tillåtit dylika offer. Exempelvis i Indien fanns de ej påbjudna i den ursprungliga uppenbarelsen av Veda, utan de härrörde från urinvånarnas traditioner, vilka alltjämt lever kvar i viss omfattning. Herren Buddha uttalade sig emot djur-offer och förmådde kung Bimbisāra att utfärda ett edikt, som avskaffade dem inom hans rike.

Klart är att ingen högre gudom, vi kunde vilja dyrka, skulle önska blodoffer, men det finns förstås elementaler och naturandar som gör det. Vi måste således betrakta de delar av en religions urkund, som meddelar föreskrifter om dylika offer, såsom tillhörande ett skede i den mänskliga evolutionen vi länge sedan vuxit ifrån. Somliga människor tycker inte om att säga detta öppet, då de vördar skrifterna, men det är rena vidskepelsen att betrakta en viss samling ord såsom helig och okränkbar för all framtid. Vi bör öva urskillning gentemot skrifter och göra urval ur dem, liksom gentemot allt annat. Vi läser en bok och sätter därvid värde på och minns de ställen vi fann särskilt sköna och gagneliga. På samma sätt bör vi förfara med de skilda religionernas skrifter: taga till vara det som i dessa är ädelt, skönt och storartat för alla tider och med fördel låta utgå alla sådana delar som inte motsvarar vår måttstock. I Psaltaren och andra delar av Bibeln finns förvisso blodoffer omnämnda, men vi måste inse att gud aldrig kan ha önskat sådana, ty de hör undantagslöst till det slags religion som betraktar gudomen såsom en ond varelse, som måste blickas.

Det har varit kristendomens tragedi att denna föreställning rördes ihop med Kristi rena lära om gud såsom den kärleksfulle fadern. Visserligen har djuroffer aldrig befläckt kristendomen, men föreställningen om gud såsom en varelse, som gör oss ont, såvida vi icke köper hans nåd, ingår alltjämt i de stora kristna kyrkornas läror. De uppfann den vidunderliga läran att gud offrade sin egen son i stället för alla andra människor, som annars skulle ha hamnat i helvetet. De flesta har nog aldrig tänkt efter vad det egentligen är för ett slags gud, som skulle kräva eller tillåta ett dylikt offer. Vi kan ju bara föreställa oss vad man skulle anse om en jordisk härskare, som utan vidare dömde ett antal människor till gräslig tortyr och sedan frigav dem, därför att hans egen son erbjudit sig att dödas i deras ställe: ”Om du måste döda någon, så döda mig. Jag har intet ont gjort, men döda mig lika fullt och frige dessa människor.” En sådan tanke är inte Kristi lära.

Överste Ingersoll hade rätt, när han sade att en rätträdig gud är människans ädlaste verk. Det är sant att endast ett redan högt utvecklat folk kan nå upp till tanken om en verkligt stor och härlig gudom. Det är sant att våra avlägsna förfäder, som rusade omkring i skogarna och målade sig blåa, och de gamla krigiska judarna med flera folk hade råa föreställningar om gudomen. Men det finns absolut ingen anledning varför vi skulle hålla fast vid dem än i denna dag.

Det tredje betraktelsesättet, som vi hyllar i teosofin, är att gud vill gott och gör gott, att han grundat hela världsbyggnaden för ett ändamål, som han stadigt och ständigt fullföljer och att därför allt som sker ingår i hans verk. Han medger sina skapade väsen ett visst mått av fri vilja, och de gör sådant som uppenbart inte står i samklang med hans stora plan, men eftersom deras vilja ingår i hans plan är allt ytterst hans verk.

När vi säger att gud medger människan viss självständighet eller frihet, måste vi samtidigt klargöra att vi inser denna vara begränsad men växande. Om en människa väl brukar den frihet och makt hon har, får hon mera därav. Metoden synes likna den, varmed man lär ett litet barn att gå. Den som lär barnet, låter det försöka och falla och försöka på nytt. Om barnet aldrig finge pröva själv utan alltid bleve buret i någons famn för att slippa falla, skulle det bli en krympling. Men vad barnets handledare inte tillåter, är att det får pröva sina första steg på ett stengolv, högst uppe i en trappa eller på något annat farligt ställe. Senare, såsom vuxen, kanske människan vill vandra vid kanten av ett stup för att njuta av utsikten, om hon så önskar. På ett liknande sätt vakar logos över oss, medan han skolar oss, för att vi inte skall råka alldeles i

fördärvet eller obotligt skada oss.

Detta tredje betraktelsesätt vinner allt större spridning. Sedan länge har nu kristendomen varit bättre än sina trosbekännelser, och många kristna har hyllat en vidare syn än den deras kyrkor officiellt stadfäst. Så till exempel formulerar Engelska kyrkan vad den anser vara sitt betraktelsesätt i en särskild skrift, *The Articles of Religion* (De 39 artiklarna). Prästerskapet måste samtycka till dem, men om någon blivande präst skulle fråga, ”Hur kan jag godtaga alla dessa artiklar, då de ju tydligtvis säger emot varandra?”, får han höra att det vid den tid då de skrevs fanns två oförenliga riktningar och att man behövde uttrycka sig så att båda blev nöjda. Man säger till den blivande prästen: ”Biskopen och alla vi andra har skrivit under dem, och vi har alla uppfattat dem på detta filosofiska sätt, och eftersom vi har gjort det, är det nog bäst att ni också gör det.” Då säger nog den blivande prästen: ”Jaha. Om ni försäkrar att det inte betyder något, så kan väl jag också godtaga det.” Men detta är ju inte någon alldeles hedervärd ståndpunkt.

Jag har ingen invändning mot de fornkyrkliga trosbekännelserna. De rymmer en långt djupare innebörd än den kristne vanligen anar. Men jag har invändningar mot De 39 artiklarna och tillhörande trosbekännelse, eftersom de jämte några mycket sköna tankar lyckats blanda in andra, alldeles omöjliga. Det hade varit utmärkt om man i Katekesen hade hejdat sig vid slutet av första frågan och dess svar: ”Vad är människans huvudsakliga ändamål? Att förhålla sig till gud och ha sin glädje i honom för alltid.”

Kristendomen har nått mycket längre än sina stadfästa uttalanden och trossatser. Jag råkade häromdagen se ett uttalande, som ganska tydligt visar detta. Det var i en bok av domprosten av Ripon jag såg detta: ”Utvecklandet av Kristus i människan är kristendomens ändamål.” Sedan förklarar han närmare vad Kristus i människan betyder: ”Det är vetenskapsmannens visdom, det är juristens vältalighet, det är domarens oväld, det är konstnärens skönhetslängtan, det är filantropens människokärlek” och så vidare. Detta slags kristendom godtar vi alla. Mycket av samma tänkande ryms även i Gītā. Shrī Krishna säger: ”Hos dem som härskar är jag spiran. Hos dem som söker vinna seger är jag statskonsten. Hos det hemliga är jag tystnaden. Hos de vetande är jag kunskapen. Vad än härligt, gott, skönt och mäktigt är, förstå att detta utgår ur en ringa del av min strålgång.” Den kristne domprosten är i sin tanke i mycket nära samklang med upphovsmannen till Bhagavad-Gītā, ett verk som är mycket äldre än Mahābhārata, vari Gītā senare kom att infogas. Mycket av den lysande undervisning, som införlivats med Gītā, fanns hos de atlantider som levde på Indiens slätter långt innan arierna inföll i landet. Jag vet att detta inte är den allmänt gängse uppfattningen, men den motsvarar vissa fakta vi sett.

Förvisso måste vi i allra högsta grad lita till gud, eftersom han vet och vi icke vet. Vi vet i största allmänhet vad som förväntas av oss i fråga om det bidrag vi har att lämna till hans plan för evolutionen, men detaljerna vet vi icke. Likväl vet vi att dessa detaljer ligger i skickliga händer. Vad vår karma blir vet vi icke, men de stora makter, som har saken om hand, vet allt därom och avgör i sin visdom hur mycket därav som kan med gagn nu påläggas oss och hur mycket som bör ställas på framtiden. Om det för de Stora vore möjligt att lyssna på oss och när som helst ändra vårt öde efter vad vi anser skulle passa oss bäst, vore det säkerligen desto sämre för oss. Jag menar inte att våra egna strävanden i denna sak skulle vara värdelösa – snarast tvärtom, ty om våra strävanden är goda, utgör dessa nya faktorer, som införes i skeendet, och de kan mycket väl möjliggöra för de stora lagvaktarna att anpassa det sätt, på vilket vi får skörda vår sådd, kanske genom att låta oss nu få mer att skörda, så att mindre återstår för framtiden, eller kanske låta oss få arbeta av vår karmaskuld annorledes. Men hur det än sker, blir det bäst för var och en och icke blott för ett fåtal, varför vi förvisso ej bör söka ändra guds vilja. Vi bör tacksamt taga emot vad som än kommer oss till del och alltid göra det bästa av det, icke det värsta. Vi bör taga våra svårigheter såsom något som vi skall övervinna, likväl alltid vara glada, då vi vet att gud står bakom det hela och att han i allt gör oss gott.

Och av den ännu grymmare vidskepelsen att människan behöver kött till föda.

C.W.L. – Detta är en vidskepelse, eftersom det finns många miljoner människor, som lever fullständigt friska utan denna spis. Det finns förmodligen ett fåtal, som på grund av ärftlighet och karma faktiskt ej förmår den egna kroppen att smälta den renare födan, men de är mycket, mycket få. Jag vet själv om ett fåtal fall bland många hundra teosofier, människor som länge verkligen försökt anamma en vegetarisk livsföring och funnit att de ej kunnat göra detta. Men alla de övriga kunde efter någon svårighet blott i ett inledande skede behålla och förbättra den egna hälsan med vegetarisk kost.

Det har ovedersägligen bevisats att de flesta människor kan leva med kroppsstyrkan i behåll utan att belasta sig med brottet att deltaga i slakten av djur. Blott ett ringa procenttal av mänskliga organismer kan ej anpassas till vegetarisk kost. Det är för dessa människor en olycklig omständighet, men om man verkligen försökt att på detta sätt reformera sin kost och finner det omöjligt, måste man godtaga det såsom karma. I ett dylikt fall är det inte vare sig klokt eller rätt att säga, ”Jag skall tvinga min kropp att göra det jag vill, det må bära eller brista. Jag skall leva på ren föda eller på ingen föda alls.” Det kan vara att man gentemot andra har plikter, som inte fullgöras, om kroppen är svag, plikter som kräver en hälsa av ett robustare slag. Jag vet givetvis att dylika råd mycket lätt kan missbrukas såsom undanflykt av dem som inte tycker om den renare födan eller drar sig för det omak som det medför att anpassa kroppen till en ny kost. Likväl måste jag ge detta råd, då det finns dessa olyckligt lottade, som måste fortsätta med sin gamla livsföring.

Animalisk kost är olämplig, eftersom det är grymt att döda djur och även därför att det medför att icke önskvärda partiklar införes i vår organism och upphetsar djuriska begär i dennas elementaler. Mot denna kost finns även många andra argument, som jag en gång sammanställde i ett föredrag, som återfinns i min bok *Some Glimpses of Occultism*. Detta är ett av de få ämnen, vari praktiskt taget alla argumenten finns samlade på den ena sidan, då ingenting kan anföras till förmån för köttätande, utom att människor framhärdar i detta bruk, eftersom de tycker om det. Jag anser att vi kan göra det fullständigt klart för alla sökare att det ligger helt och hållet i deras eget intresse att avstå från animalisk kost. Det är icke endast en principalsak, ehuru detta förvisso räcker för oss, utan det är även så att vi med vegetarisk kost får bättre hälsa och slipper somliga förskräckliga sjukdomar. Dessutom visar bestämda fakta att vegetarianen har jämförelsevis större uthållighet.

Mot denna tanke kommer människor ibland med invändningen att vi i alla händelser måste förstöra liv för att leva, att även vegetarianer förstör liv. Detta är visserligen sant, men likväl i en mycket begränsad omfattning. Man kan nog säga att vi förstör växters liv, men dessa är mycket mer primitiva och har inte djurens uttalade känslighet.

Den viktigaste invändningen mot dödandet av djur är att det inkräktar på evolutionens gång. Om man dödar en människa, gör man henne intet ont, vad gäller hennes välbehag och lycka. Ty hon hamnar i en värld, där hon blir långt lyckligare än hon någonsin var i den fysiska världen, och blotta organismens förstöring är inte nödvändigtvis grym, eftersom den som plötsligt dödas inte känner av det. Det orätta som göres är att beröva henne det tillfälle till evolution hon annars skulle ha haft i denna kropp. Hon får ett ytterligare tillfälle senare i en annan kropp, men den som dödat henne, fördröjer för henne och vållar skördelagens väktare besväret att finna en annan möjlighet för denna människas evolution och låta henne åter genomleva spädbarns- och barnåren, innan hon på nytt får de möjligheter till utveckling som vuxenlivet erbjuder. Detta förklarar också varför det är ett så mycket allvarligare brott att döda en människa än ett djur. Människan måste utveckla en helt ny personlighet, medan djuret endast återgår till gruppsjäl, ur vilken det är jämförelsevis lätt att inkarnera. Emellertid råder i detta avseende en viss skillnad mellan mer utvecklade och mindre utvecklade djur. Dödandet av ett mer utvecklat djur, vilket är en mer komplicerad manifestation, vållar evolutionsmakterna åtskilligt besvär, om vi så får uttrycka det. Dödandet av en mygga är en oerhört mycket mindre sak, eftersom myggan återgår till gruppsjäl och efter en mycket kort tid återkommer därur.

Det besvär, som vållas också genom dödandet av flera hundra tusen dylika insekter, är ett intet i jämförelse med dödandet av en häst, ko, katt eller hund.

Det går inte att tänka sig något fall, vari det vore rätt att döda en människa för något annat ändamål än i självförsvar eller till annans försvar. Yogin försvarar icke ens sig själv utan överlämnar hela saken åt karma. Jag själv anser dock att vi har rätt att försvara oss, när vi angrips, och jag är alldeles viss om att vi har rätt att försvara en vän eller ett barn, om så vore genom att döda angriparen. Detsamma gäller alla slags djur. Om ett djur angriper en människa och sätter hennes liv eller trygghet i fara, har hon, såsom jag ser det, rätt att döda det, om så behövs. Hela frågan är: vilket vållar den största skadan? Om vi till exempel plågas av mygg, som övergivit sin naturliga föda för att angripa oss och förgifta vårt blod och därmed kanske hindra oss i något viktigt arbete, kan det mycket väl vara ett mindre ont att döda myggen. Om vi kan söka skydd bakom ett myggnät eller hålla dessa insekter borta på annat sätt, så desto bättre. Myggan är av naturen vegetarian, och det finns oräkneliga miljoner av dem som aldrig smakat blod. Men låt dem komma i närheten av människor och få den förvända smaken för blod, och vi vet hur det går. Det är alldeles detsamma med många andra små plågoandar. De har sin uppgift att fylla men inte i så nära beröring med människor. Det är inte bara vi, som får lida, om vi låter dem få överhanden, utan risk finns även att vi på andra människor överför smitta, som de hade sluppit, om vi inte hade smittats dessförinnan.

Det är ett faktum att vissa djurarter är bestämda att dö ut, antingen emedan de fullbordat sitt levnadslopp eller emedan de är resultatet av experiment som senare förbättras och därför inte längre behövs. Detta ger oss dock inte, med den ofullkomliga kunskap vi har, någon särskild rätt att döda eller utrota någon djurart, som synes oss skadlig. Det är ej vanvördigt att betrakta de stora evolutionsledande makterna såsom i någon mån sysselsatta med experiment. När herren Maitreya efterträdde herren Buddha i världslärorens ämbete, prövade han med avseende på religionen några nya metoder, som möjligen kan ha slagit fel. Madame Blavatsky talade ibland förbehållsamt om vissa växt- och djurarter såsom misslyckade. Dessas livsformer finge leva vidare och gradvis dö ut, varvid de ibland användes till boning för lägre stående väsen än de ursprungligen avsedda och ibland rent av för väsen tillhörande involutionen. Hon talade om vissa motbjudande arter av insekter och kräldjur såsom "biprodukter" och ansåg att det icke alls vore detsamma att döda sådana som att döda livsformer tillhörande evolutionen.

Föreställningen att levande varelser ej får dödas har i vissa kretsar drivits till sin spets, exempelvis i sådana fall, vari människor vägrar döda ohyra och hellre låter sig ätas av denna. Dyligt godtar ingen civiliserad människa. Det kan även hända att en människa, som äger ett bibliotek av värdefulla böcker, finner att dessa angrips av små silverfiskar. Bäst vore att driva bort dem, men det är förvisso bättre att döda dessa insekter än att låta dem förstöra goda böcker, som kunde bli många andra till gagn förutom ägaren. Det finns många små livsformer, som vi inte kan låta leva med mindre än att vårt eget liv omöjliggöres. Yogin, som aldrig dödar något djur, förses alltid med föda, men lantbrukaren, som förser honom med denna, måste skydda sina grödor för skadedjurs angrepp. I Australien måste lantbrukaren bekämpa kaniner, vilka sedan de väl införts i detta land, förökat sig till många miljoner, så att de skulle förstöra allt vad odling heter, om man ej begränsade deras antal.

Det är icke blott för sina livsmedels skull, som människan måste döda somliga skadedjur, utan även i skyddande avsikt, ty om man odlar växter, såsom träd eller grönsaker, har man ett visst ansvar för de levande väsen som tar sin boning i dessa former. Vi bör nog bruka sunt förnuft i alla dessa ting och hela vägen igenom. Hur som helst är det något helt annat att döda ett djur i självförsvar än att döda högt utvecklade djur, som kor och får, för att tillgodose ett lågt slags smak, när det är fullkomligt onödigt.

Tänk på den behandling vidskepelsen utmätt åt de förtryckta klasserna i vårt älskade Indien och se däri hur denna onda egenskap kan framkalla hjärtlös grymhet även hos dem som vet broderskapets plikt.

C.W.L. – De förtryckta klasserna i Indien, vilka ibland kallas panchama eller femte kasten, egentligen de oberörbara, parior – är ättlingar till Indiens urinvånare, vilka arierna påträffade, sedan de anlät efter sin vandring över Himālaya. De kastregler, som Manu påbjudit och som för denna tid var goda regler rörande eugenik och magnetism, förbjöd nybyggarna att förenas med dessa i giftermål, umgås med dem eller ha måltidsgemenskap med dem. Men utöver dessa regler har de behandlats med stor grymhet. Till exempel är det parian icke tillåtet att komma nära de högre kasternas brunn för att hämta vatten, då han av dessa andra anses orena den. Följaktligen måste han använda sådana sämre brunnar han själv kan gräva eller finna, vilket ofta vållar svåra umbäranden, i synnerhet som man i somliga delar av landet tvingat de oberörbara att bygga sina byar i anslutning till sämre jordar och även ofta tvingat dem att flytta. Till alldeles nyligen kunde en paria knappast nå en god ställning i livet annat än genom den i allmänhet föga lockande utvägen att övergå till kristendomen eller islam, vilket dock undanröjer några av de allvarligaste sociala handikappen.

Dylik och än värre behandling har vidskepelsen låtit dessa förtryckta klasser utstå även från deras sida som förkunnar broderskapet. I detta fall har dessa glömt vad broderskap betyder, och detta på grund av sin vidskepelse. Man får hoppas att dessa förtryckta till sist blir ansedda för lika goda och rena som de övriga. Nutida förhållanden, sådana som det umgänge samfärdseln i järnvägs- och spårvägsagnar framtingar, tenderar att underlätta denna process.

Det är en plikt, som tillkommer det indiska folkets högre klasser, och det är även deras karmiska skyldighet, att höja dessa oberörbara, som deras förfäder underkuvat. Deras ädelmod, deras medfödda egenskap av arier, borde sporra dem till denna nödvändiga uppgift. Om ett barn icke är rent, ryggas vi ej tillbaka för det, utan vi ser till att tvätta det. Lika litet får vi skygga för parian utan i stället hjälpa honom till sådana omständigheter, vari han kan nå hälsa, renlighet och kunskap. Det är inte nödvändigtvis en fråga om måltidsgemenskap, men det är alldeles säkert vår plikt att visa vänlighet och medkänsla gentemot våra yngre bröder.

Det är visserligen så att den som fötts in i en kast eller gemenskap, därmed alltid erhåller vissa bestämda möjligheter, men därav följer icke att denna människa gör det bästa av dessa. Att födas in i en god familj av lägre kast torde ge i många fall bättre möjligheter än att tillhöra en ovärdig familj av brahminkasten. Det händer ofta att människor eftersträvar något mål men, sedan de uppnått detta, uraktlåter att bruka de möjligheter det medför. Således kan en dålig brahmin vara en sådan, som fått sin första inkarnation som en sådan eller som i ett föregående liv försummat eller missbrukat sina tillfällen. Endast i sällsynta fall gäller att:

En slav kan födas om som prins i kraft
av inre ädelhet, förtjänst, en kung
i tiggarns trasor, bötande för vad
han uraktlåtit, gjort.

Såsom en allmän regel gäller att de som tillhör de arbetande klassernas stora massa endast gradvis höjer sig till bourgeoisien och sedan ännu högre. Det mesta av vad en människa sår och skördar gör hon inom sin egen klass, så att hon behöver likartade förhållanden i framtida liv. Evolutionen innebär en gradvis skeende kultivering och förfining, varför en plötslig övergång till en tydligt högre eller lägre klass är något liknande ett kirurgiskt ingrepp, något som en ytterst ovanlig karma gjort nödvändigt. Icke desto mindre är mänskligheten en enda familj och gäller broderskapets plikt alla utan undantag.

Många brott har begåtts i kärlekens guds namn, med vidskepelsens mara såsom drivkraft.

C.W.L. – En annan sak att säga om vidskepelsen är att den som på grund av denna vållar den största skadan är den som har de bästa avsikter, den som troget håller sig till sin lags bokstav. En verkligt självisk dålig människa – det finns ju sådana, ehuru kanske icke så många – ägnar

sig främst åt att tillgodose sina egna begär. Hon vill inte blanda sig i andras ensak, såvida dessa inte står henne i vägen, varför hon trots allt inte vållar så stor skada i världen. Den enfaldiga men välmenande människan är egentligen så mycket farligare, eftersom hon alltid vill blanda sig i andras liv och ärenden. Missionärer är till exempel ofta sådana. Jag tvivlar inte på att de missionärer, som skickats ut från Europa och Amerika, har uträttat mycket gott bland vildar i Centralafrika och liknande människor. Men i Indien, där även en enkel arbetskarl vanligen vet mer än missionären om religionsfilosofi, om större och högre ideer, är missionären löjligt malplacerad. Han har väl goda avsikter men gör likväl åtskillig skada. Många krig har framkallats genom missionärers oförnuftiga arbetssätt. Deras hemländer har fått ingripa för att rädda dem, när de råkat i fara för att bli vad de kallar martyrer för tron. Detta har kommit att bli det regelbundna förfarandet: först missionärerna, sedan sprithandlarna och efter dessa en invaderande armé. Stackars gamla damer i England och Amerika, vilka avstår från livets nöd-torft för att skänka till missionen vad de tror vara för Kristi skull! De har ingen som helst aning om att Indien tusentals år före Kristus ägde en djupsinnig religion och filosofi och att deras pengar kunde komma till bättre bruk för hedningarnas omvändelse i själva England.

Var alltså mycket vaksam, så att icke det minsta spår av denna finns kvar hos dig.

C.W.L. – Att så stor vikt läggs på detta visar tydligt att det finns en fara för att vi kan vara hemfallna åt vidskepelse utan att veta om det, så att det är bäst för oss att noga hålla vakt. Det synes alltid finnas åtminstone två sidor av varje fråga. Ingen ser hela saken – icke ens teosofen. När vi blir medvetet ett med logos i hans egen höga värld, kommer vi att kunna se alla sidor av allt och kunna säga: ”Jag ser rätt”, men när vi nått därhän, kommer vårt betraktelsesätt förmodligen att innefatta alla de andra, då det ju vanligen allt rymmer någon kärna av sanning.

Dessa tre allvarliga brott måste du undvika, ty de dödar allt framåtskridande, eftersom de syndar mot kärleken.

C.W.L. – Att kärleken bör vägleda oss i livet och levandegöra alla andra förmågor är den särskilda lära som förkunnas på den linje mästaren Kūthūmī tillhör. Många har svårt att förstå exakt hur mästarna, som är utrustade med alla de ädlaste egenskaper vi kan tänka oss, likväl kan besitta någon egenskap mer än en viss annan. Mästaren Morya, som företräder första strålen, har som sina förnämsta kännetecknande egenskaper vilja och kraft. Det vore likväl misstag antaga att han skulle äga mindre av kärlek eller av visdom än någon av de andra mästarna. Likaledes vore det alldeles felaktigt antaga att mästaren Kūthūmī skulle äga mindre kraft än de mästare som hör till första strålen. Det rör sig om skillnader bortom mänsklig kunskap.

På motsvarande sätt råder skillnader i nivå mellan de stora. Oss förefaller de så stora att vi ej vågar göra någon åtskillnad mellan dem. Alla är de solar av bländande lyskraft, och för oss synes det icke finnas någon skillnad mellan en stor ängel och en devarājā. Likväl är den ene ett helt rike, en hel evolution över den andre. Det måste förhålla sig så att sollogos äger större makt än alla dessa som utgör delar av honom, ehuru det synes som om ingen varelse kunde äga mera än de. Mästarnas kunskap och makt är så mycket större än våra att för oss det hela synes vara en enda bländande härlighet, men likafullt finns skillnaden.

SJÄTTE KAPITLET

TJÄNANDE

Men du skall icke endast avstå från ont. Du måste vara verksam i att göra gott. Du måste vara så uppfyllt av den intensiva önskan att tjäna att du alltid är vaksam på att kunna göra det överallt i din omgivning – tjäna icke blott människor utan även djur och växter. Du måste tjäna i det lilla varje dag, så att vanan bildas, så att du icke

försummar det sällsynta tillfälle som yppar sig, när du får tjäna i det stora.

C.W.L. – Mycket ofta förekommer det att vi försummar ett tillfälle att hjälpa någon, om vi icke bildat denna vaksamhetens vana. Men om vi har denna vana, skall nog icke många tillfällen gå oss förbi, eftersom den då gör sig gällande, även i de minst vanliga omständigheter eller i de största nödlägen. Detta är också hela tanken bakom den långvariga och nog så påfrestande utbildning soldater får genomgå, icke endast för att de skall veta exakt vad de har att göra, när de får vissa order, utan även för att de skall ha bildat sig bestämda vanor, som de instinktivt kan förlita sig på. I gamla tiders strider, om icke även i dagens, befann sig soldaten i en fullständigt ny omgivning, som väl kunde pröva hans mod, hur tapper han än månne vara, i förhållanden sådana att en man nog kunde ursäktas, om han miste fattningen. Men även i dylika nödlägen skulle vanan göra sig gällande och mannen lyda order och göra det på honom ankom.

Denna anmärkning om att vara verksam i att göra gott är på intet vis riktad emot dem, vilka har sin verksamhet förlagd på andra plan. En dylik anmärkning kunde annars lätteligen men med orätt göras mot de kontemplativa munk- och nunneordnarna eller Indiens brahminer. Enligt den föreställning, som rådde i gamla tider, var brahminen folkets andlige ledare, och det förutsattes att han skulle ägna all sin tid åt att förrätta ceremonier och riter, att studera och undervisa och ge råd, vilket allt tänktes gagna hela samhället. Det övriga folket, vars liv upptogs av vanligt arbete, understödde honom, eftersom han utförde detta andliga arbete till dessa människors fromma. En liknande tanke i katolska länder ligger till grund för dessa munk- och nunneordnar, som ägnar sin tid åt att bedja för de döda. På den tid dessa ordnar inrättades var det en allmän uppfattning att de levande och döda utgjorde ett enda samfund, och att den tjänst dessa förebedjare och -bedjerskor gjorde samfundet var av ett mycket högre slag än spannmålsodling. De som erhöll sitt levebröd såsom allmosor, var därför ej det minsta skamsna därför, och de som gav dem dessa kände sig mycket hedrade. Hela uppfattningen var en helt annan än den nutida. Det låg ingen som helst skam i att tigga för sitt uppehälle. De som gjorde det var snarast de mest andliga av folket, bundna vid löften om fattigdom, kyskhet och lydnad. Att fördöma dem som levde på detta sätt är exakt samma misstag man gjorde under franska revolutionen, när man sade att en filosof eller författare var en människa, som levde ett lättjefullt och gagnlöst liv, och hon i stället borde hugga sten för vägbeläggning.

Ty om du längtar efter att bli ett med gud, är det icke för din egen skull. Det är för att du skall bli en kanal, genom vilken hans kärlek kan flöda att nå din nästa. Den som vandrar vägen är ej till för sin egen skull utan för andras. Han har glömt sig själv för att kunna tjäna dem.

C.W.L. – Hela tanken med denna bok är att hjälpa människor till en viss inställning. Syftet därmed är icke på långt när att veta som att vara, det vill säga att leva det teosofiska livet, att vara fylld med kärlek till alla och med en intensiv önskan att hjälpa fram evolutionen, så att vi kan glömma oss själva i tjänandet av andra. Om ni någonsin sett en kirurg utföra en omfattande operation, vet ni hur en människa i den mest intensiva verksamhet och med det skickligaste bruk av hjärna och hand kan likväl vara fullständigt uppslukad av det arbete hon gör, med liksom hela sitt liv koncentrerat till fingrarna. Också i krig förekommer det att en människa helt och hållet glömmet sig själv i ansträngningen att rädda en sårad kamrat eller i fullgörandet av en nödvändig men farlig uppgift.

Logos är allsmäktig i sitt system. Han utgjuter kraft i detta systems alla världar. Vi kan inte utgå från annat än att han skulle kunna låta denna kraft flöda genom hela systemet, i vilken som helst av dess världar och i den omfattning han ville. I själva verket gör han inte detta. Den kraft han utgjuter i varje värld synes vara blott av en bestämd mängd och av ett bestämt slag, och därför återstår det för oss, som är gnistor av hans eld, att utföra vissa ting som den stora lågan, varav vi är delar, icke gör annat än genom oss, som är delar av honom. Vi kan ej säga att han icke kunde göra det, endast att han uppenbarligen icke gör det. Det ligger i vår förmåga, med vår glödande hängivenhet kan vi rikta vår vilja på att arbeta i enlighet med hans vilja, att draga

ner mer kraft från högre världar, att förvandla den och sända ut den. Detta är ett arbete som, såvitt vi kan förstå, icke skulle göras, såvida vi ej gjorde det. Det vill förefalla, som om han räknade på vår medverkan. Likväl är denna också hans, eftersom det ingen kraft kan finnas, som ej är hans.

Jag har flera gånger brukat liknelsen av en kanal eller ett rör för att beskriva att mästartens kraft fördelas i lägre världar av en lärjunge. Man kan även bruka liknelsen av en transformator för elektricitet. Stora mängder elektricitet sänds vid hög spänning en lång sträcka, kanske hundratals kilometer, från en generatorstation till en transformatorstation i en stad. I denna station finns transformatorer, som mottar denna högspända elektricitet och förvandlar den till stora mängder lågspänd ström för belysning och andra ändamål. Så kan en lärjunge, till exempel i Sydney, mottaga mästartens kraft från Himälåya och förvandla den till lägre världars kraft, så att denna kan fördelas i lärjungens närmaste omgivning eller riktas till dem, för vilka den är avsedd.

Varje invigd är således en transformator för andlig kraft. Genom honom kan denna flöda i en viss värld enligt det stadium eller den grad han uppnått. Den gudomliga kraften finns överallt omkring oss, liksom solen lyser hela tiden. När solljuset inte når jorden, beror det på jorden, utom vid en solförmörkelse, då månen ställt sig i vägen för solljuset. På sätt som motsvarar månens hinder för solljuset vid solförmörkelse, ställer sig människor med sin själviskhet och okunnighet hindrande mellan sig själva och logos, som strålar ut en stor mängd olika krafter i varje värld. Den invigde tar ett bestämt steg, som sätter honom i stånd att vara en bättre kanal för dessa krafter. Det är inte så att krafterna själva påverkas det minsta – de finns där hela tiden, men de går oss förbi, när vi inte är redo att mottaga dem.

Låt oss såsom en analogi betrakta hur präna verkar i fysiska världen. Varje levande organism suger i sig präna, men ibland, när till exempel en människa blir sjuk, är hon oförmögen att specialisera den för sig själv och börjar då snart känna av en allvarlig brist på livskraft. Ehuru hon då ej förmår specialisera präna för sig själv, kan hon alltjämt använda den som beretts av en annan människa, som äger livskraft i överflöd och därför kan låta denna utgjutas över henne och skänka henne den styrka hon behöver för att återvinna sitt normala tillstånd. På liknande sätt upptar den invigde många av de högre slagens krafter och förvandlar, transformerar dem till ett tillstånd, vari de lätt kan upptagas av andra. Allt eftersom fler individer av vår mänsklighet når det stadium, på vilket de kan utföra detta arbete, kommer människornas allmänna evolution gå snabbare. Visserligen finns det en gräns för hur mycket solljus växterna kan tåla, och det är likaledes så att en människa vilken som helst icke kan taga emot för mycket av det andliga ljuset.

Men föreställ er inte dessa kanaler såsom blott passiva. De är levande kanaler. Lärjungen sitter inte bara stilla och är inte bara ett rör. Det finns nog krafter, som kommer igenom på detta sätt, och mästartens lärjunge är ofta medveten om beskaffenheten av den kraft som strömmar genom honom och vet vem den når. Men av denna kraft finns även en stor mängd, som han när som helst kan använda såsom han vill, som han kan rikta än hit, än dit, allt efter behovet. Hans egen anpassbarhet och takt kommer då till användning, och hans liv är sannerligen fyllt av detta slags positiva verksamhet. Han lever därmed ingalunda den blinda lydnadens liv – tvärtom är han träget i arbete, medan andra i överksamhet tänker på sig själva.

Vanliga människor kan inte användas på detta sätt, emedan de inte är tillräckligt utvecklade i högre världars medvetenhet och emedan, även i det fall det högre jaget är någotsånär framskridet, den tråd som förbinder detta med personligheten är mycket tunn. Mästarten kan använda lärjungen, emedan kanalen är öppen. Likaså kan den ende invigaren använda den invigde för hierarkins kraft. I dessa fall är individen det högre jaget, och även när han är upptagen med den fysiska världens plikter, finns i hans medvetande alltid i bakgrunden tanken: ”Jag är en gnista av det gudomliga, jag kan icke göra något som ej är detta värdigt. Adelskap förpliktar.”

På grund av arbetets vikt är förhållandet mellan mästare och lärjunge aldrig grundat i känsla, ehuru det är fyllt av den djupaste tillgivenhet världen kan känna. Mästaren antager icke en människa till lärjunge därför att någon annan medlem av hennes släkt är lärjunge eller därför att han känt henne i tidigare liv. Både mästare och lärjungen tänker endast på det som i Egypten kallades det "dolda verket", återuppbyggnaden av Osiris' sönderslitna kropp, återförenandet av de kringspidda delarna. De vet om det i varje människa "dolda ljuset", "ädelstenen i lotusblomman", varigenom hon alltid kan få hjälp, när hon på rätt sätt vädjar om denna. Detta var det arbete, de invigda utförde i det gamla Egypten, liksom det är detsamma i dag. De brukar den kraft som byggde världarna, guds opersonliga kärlek. Ingen tvingas att träda in i esoteriken, men om någon gör det, måste han antaga brödraskapets motto och inställning, som är att leva icke för sin egen skull utan för andras, icke för eget framåtskridande eller egen tillfredsställelse, utan för arbetet.

Han är en penna i guds hand, en penna genom vilken guds tanke kan flöda och finna sig ett uttryck här nere, vilket det utan penna aldrig kunde finna.

C.W.L. – Det vill förefalla som om gud måste ha beräknat att han på ett visst stadium i evolutionen skulle behöva många dylika pennor att skriva med, att gud själv, såsom skalden uttrycker det, "behöver dig och mig". Vår hjälp ingår i planen. Detta är en storslagen och även en mycket logisk tanke. Vi inser genast att, om vi kunnat nå en viss nivå av kunskap, kärlek, förmåga, en smula högre än den i vår omgivning genomsnittliga, vi gjort detta för att vi skall kunna vara till gagn i att sprida den till andra.

Likväl är han samtidigt även en levande eldslåga, som strålar ut över världen den gudomliga kärlek som fyller hans hjärta.

C.W.L. – Det berättas att det i Alexandria levde två munkar, som ville vara fullkomligt rena. Den ene sökte nå denna renhet genom att omge sig med ett skal av skyddande tankar, men den andre var så uppfylld av guds kärlek att denna strålade ut ur honom hela tiden och så bevarade honom ren. Det finns alltid dessa två vägar: esoterikerns väg och mystikerns väg. Esoterikern skriker framåt genom att arbeta i världen, mystikern drar sig inom sig själv. I många fall är mystikerns mål blott och bart att bli ett med gud. Ändå är det orätt att kalla honom självvisk, ty även i det han blir sådan, måste han utöva ett väldigt inflytande på alla i sin omgivning och gör det även. Vårt mål, esoterikerns mål, bör vara att höja oss steg för steg genom alla de olika stadierna, tills vi vid vissa höga grader av initiation kan i vår medvetenhet förenas med gudomens tredje aspekt, sedan med andra aspekten och slutligen med första aspekten. Mystikern kastar sig in i det gudomliga livet här och sådan han är, men det är då en lägre manifestation av det gudomliga livet. Därefter får han arbeta uppåt för att erfara sin förening även med de högre manifestationerna.

Den visdom som sätter dig i stånd att hjälpa, den vilja som riktar visdomen, den kärlek som livar viljan – dessa är dina förutsättningar. Vilja, visdom och kärlek är logos' tre aspekter, och du, som önskar träda i hans tjänst, måste framvisa dessa aspekter i världen.

C.W.L. – Detta är en skön avslutning, mina bröder. Må ni alla nå framgång i denna strävan.

Noter

Sidan 3

"vad en människa sår, det skall hon ock skörda". "Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda." Bibeln, Galaterbrevet 6:7.

Sidan 6

Om samhällslivet i det gamla Peru se på denna hemsida, www.hylozoik.se, den serie före-

läsningar i esoterisk antropologi som där publicerats under just denna rubrik, ESOTERISK ANTROPOLOGI, närmare bestämt *Fjärde rotrasen, del tre*. Denna högtstående civilisation omnämner Laurency i förbigående i *Kunskapen om verkligheten*, 1.1.15.

Sidan 10

Aposteln sade: ”var och en vare fullt viss i sitt sinne.” Bibeln, Romarbrevet 14:5.

Sidan 13

”överste Ingersoll”. Robert Green Ingersoll (1833–1899), amerikansk advokat, författare och talare. Tjänstgjorde i amerikanska inbördeskriget med överstes grad. Uppträdde därefter med kraft mot den kristna helvetesläran och erhöll hedersnamnet ”den store agnostikern”: ”All den gemenhet, all den hämndlystnad, all den själviskhet, all den grymhet, allt det hat, all den skändlighet, varav människohjärtat är mäktigt, växte, blommade och bar frukt i detta enda ord – helvetet.” *The Works of Robert G. Ingersoll in Twelve Volumes, Volume III*.

”våra avlägsna förfäder, som rusade omkring i skogarna och målade sig blåa,” Gaius Julius Caesar (100–44 fvt) uppger i sin bok *Commentarii de bello gallico* (Anteckningar om galliska kriget) att krigarna i Britannien inför drabbningar med sina fiender målade sig blåa med vejde.

Kung Bimbisāra, samtida med Gautama Buddha, härskade över Magadhariket i östra Gangesdalen med angränsande slättland i senare delen av 500-talet fvt.

Sidan 14

”Hos dem som härskar är jag spiran.” etc. Bhagavad-Gītā 10:38, 41.

Sidan 17

”En slav kan födas om som prins i kraft av inre ädelhet” etc. *Asiens ljus* av Edwin Arnold, Åttonde boken.

Sidan 18

Devaraja kallas den högsta deva som i var och en av solsystemets sju atomvärldar leder materiefornarna. De sju devarajaerna för världarna 43–49 bär på sanskrit namnen: Shiva, Vishnu, Brahmā, Indra, Agni, Varuna, Kshiti.

Så några ord till allas vår uppmuntran i vandringen och kampen på livets väg:

Ty detta är det härliga hos mänskan
att hon kan fatta tingens inre väsen,
ej vad de *synas*, men vad de *betyda*;
och verkligheten, vart vårt öga ser,
den är symbolen endast av ett högre.

...

Men tecknet är ej saken, vägen är
ännu ej målet, det står fjärran borta.
Vad dagens högmod kallar mästerbrevet
ack! det är ju ett städjobrev allena,
en pantförskrivning av ert hela väsen
till ljusets tjänst, till sanningens. I dag
I haven svurit hennes adelsfana.
Ty mänsklighetens adel samlar hon,
och ingen ofrälst kämpar under henne.
En stormig tid, en vild emottar eder;
en väldig valplats, lika vid med jorden.
Det murkna gamla, det omogna nya
med blind förbittring kämpa nu om världen.
Vart striden lutar, det vet mänskan ej,
dess lotter vägas på de gömda vikter
som hänga dallrande emellan stjärnor;
men ljusets vän vet lätt sin plats i striden.
Det sägs att solen sänks, att dagen grånar:
välan, så kämpen under aftonrodnan;
dag är det nog ännu att vinna slaget.
Tron ej vad håglösheten viskar till er
att striden är för hög för er förmåga,
och att den kämpas ut väl er förutan.
Vad mänsklighetens härlige ha sökt,
sitt hela sköna, rika liv igenom,
väl är det värt att sökas av oss alla.
O! det är skönt att sluta sig till dem,
om också som den ringaste, den siste.
Men för de höga makter ovan skyn
är intet ringa, intet stort här nere.
Härförarn ensam vinner icke slaget,
de djupa leder vinna det åt honom.
Världsanden verkar genom mänskokrafter,
och av det spridda ringa fogar han
med konsterna händer hop det stora.
Så bringom villigt till hans hav av ljus
vår ringa gnista, till hans gudakrafter
vår mänskokraft. –

Ur *Epilog vid magisterpromotionen i Lund 1820* av Esaias Tegnér.

FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR LÄRJUNGASKAP

(LÄRJUNGENS VÄG, DEL ETT)

- *Till aspirantskapet hör att börja beakta orsakerna*, att inse att monaden måste nå orsakernas värld, kausalvärlden, och dess medvetenhet, för att inte längre vara offer för verkningarna.
- *Regelbunden meditation*: meditation på morgonen, erinring vid middagstid och tillbakablick på kvällen.
- Aspiranterna måste *vakta på sig själva* med oändlig omsorg och behålla den inre klarhet och ro och den mentala böjlighet som gör dem till gagneliga redskap i ledandet av mänskligheten.

FÖLJANDE REGLER MÅSTE GES:

1. Strävan att nå en *absolut renhet i fråga om motiven*.
 2. Förmågan att *träda in i den stilla platsen i det inre*. Den tystnad, som kommer av det inre lugnet, skall odlas. Aspiranten skall lära sig att iakttaga den *tystnad* som kommer av styrka och av kunskap.
 3. Arbeta, kämpa, sträva, längta och bevara er inre ro! Drag er regelbundet tillbaka inåt, *till inre arbete*, och odla så en känslighet för de högre världarna! En *fullkomlig stadga eller inre jämvikt* är vad lärarna behöver hos dem som de söker använda.
 4. Lär er att *kontrollera tanken*! Vakta på vad ni tänker. Aspiranter måste lära sig att hämma vissa tankar.
- Det är särskilt viktigt att förstå betydelsen av uttrycket "*splittrar ej sin kraft*".
 - Öva *finare urskillning* mellan rätt och orätt.
 - Öva urskillning mellan det mer och det mindre *ändamålsenliga*.
 - *Lagtillit*, i synnerhet *tillit till skördelagen, fast självtillit*.
 - Förstajaget skall använda den utrustning det äger. Ur *rätta fullgörandet av mindre plikter* uppstår förmånen att fullgöra större plikter.
 - Alla studerande bör *fördjupa sin kunskap om och förståelse av eterhöljet*, och detta av tre skäl:
 - 1) *Upptäckten av etermaterien och eterhöljet* är nästa steg i vetenskapens utforskning av materieaspekten.
 - 2) Eterhöljet utgör *grunden till* odödligheten, enhetslagen och astrologin.

- 3) *Tänk rätt*: Eterhöljet vitaliseras och kontrolleras med tanken och kan med tanken förmås till fullt fungerande aktivitet.
- *Esoteriskt studium*. De som ägnar sig åt detta, måste sätta in allt vad de har av intellektuell arbetsförmåga och koncentrerad uppmärksamhet. Detta innefattar också *oavbruten tillämpning av de inhämtade sanningarna*.

FÖRUTSÄTTNINGAR FÖR LÄRJUNGASKAP

(MÄNNISKANS VÄG, 9.190)

1. *Förvärv av attraktionens egenskaper* till högre procent, mentalt behärskande av emotionala och fysiska medvetenheten, perspektivmedvetenhet, vilja till uppgivande av allt i förstajaget, vilja att leva för att tjäna.
2. *Jaget centrat i det högsta mentala* (47:4) kan icke längre tjusas, bländas av något lägre. Jaget är färdigt att uppleva kausalintuition.
3. *Högsta emotionala och mentala kapacitet* samt självförvärvad tillit till Lagen (kända eller okända natur- och livslagar).
4. *"I lugn och tillit skall du finna din styrka."* Resultat av kontakten med Augoeides. Lugn avser det mentala och tillit det emotionala.
5. *Monaderna måste centra sig i hjärtcentrum*.
6. *Behärskning* av höljesmedvetenheter.
7. *Aspiranten måste ha förvärvat* så mycken självkänedom att han inser, vilka egenskaper han saknar och arbetar på att förvärva dem i daglig meditation.
8. *Hängivenhet för andras välfärd* är fundamentalt krav. Den som vandrar vägen är ej till för egen skull utan för andras.
9. Innan esoterikern blir medveten lärjunge, måste han *noga beakta följande fyra aktiva faktorer*: Augoeides, monaden i triadhöljet, kunskapen i mentalhöljet och kärleksfulla förståelsen för alla i emotionelhöljet. De utgör den fundamentala grunden för en bestående kontakt med andrajaget via centra i kausalhöljet.
10. *Lärjungen förutsätts vara förtrogen* med esoteriska världsåskådningen, så att han kan helt koncentrera sig på tillvarons medvetenhetsaspekt.
11. *Obegränsad tillit till läraren*.

NÖDVÄNDIGA EGENSKAPER OCH FÖRMÅGOR

(MÄNNISKANS VÄG, 9.191)

- Orubblighet är en egenskap lärjungen måste äga.
- Lugn, tålmod, uthållighet, förmåga att tåla och tala rätt.
- Tacksamhet (100-procentig).
- Sann ödmjukhet.
- Tillspetsad målmedvetenhet.
- Gudomlig likgiltighet för vad som sker med förstajaget.
- Livstillit och lagtillit.
- Osårbarhet, oberördhet, oåtkomlighet.
- Dessa egenskaper visar att individen förstått: att han är ett jag, en monad, och att jaget i kausalhöljet är oåtkomligt.
- Andra departementets förmågor: vision, samarbete, enhet, opersonlighet, offervilja, uthållighet och skapande aktivitet.

EGENSKAPER OCH FÖRMÅGOR SOM PLANETHIERARKIN SÖKER HOS OSS

(LÄRJUNGENS VÄG, DEL TVÅ)

Lärarna i planethierarkin söker efter dem som ser klart, kompromisslöst håller sig till sanningen såsom de uppfattar den och förmår stadigt sträva mot idealet. Detta innefattar följande förmågor:

1. Att känna igen idealet genom meditation.
2. Att tillämpa det på nutiden genom målmedvetenhet.
3. Att avlägsna gamla hindrande tankeformer genom självuppoffring.
4. Att vägra kompromissa genom att se klart.
5. Att alltid skilja mellan saken (handlingen) och personen.
6. Att inte blanda sig i andras privatliv, att för den skull klart urskilja var gränserna går för individens frihet och att inte överskrida dessa gränser.

NÅGRA AV DE EGENSKAPER OCH FÖRMÅGOR, EFTER VILKA PLANETHIERARKINS MEDLEMMAR PRÖVAR MÄNNISKOR

(LÄRJUNGENS VÄG, DEL TVÅ)

1. *De ser efter om den inre lågan* – frukten av ansträngningen att arbeta, tänka och handla med vishet – brinner allt starkare eller om den alltjämt skymms och försvagas av emotionalhöljets energier eller tankeformer av personlig fiendskap, äregirighet eller avund. Förmågan att behärska det emotionala och att arbeta i det mentala tillmäts stor betydelse.

2. *Den som kan hävda principer och likväl älska* alla människor, har något sällsynt att erbjuda i våra dagar och kan användas av hierarkin. Alla ni som arbetar skall vara klarsynta, ärliga i era avsikter, visa fasthet i arbetet och inte avvika från målet. Ni måste också bruka tålmod och överseende med dem som visar sig vara svagare redskap. Ge också dem er kärlek och hjälp.

3. *Lärarna i planethierarkin ser till* förmågan av böjlighet och anpassning. Denna innefattar förmågan att uppskatta behovet, urskilja den nya kraft som kommer in med den nya tidsåldern och därför kunna göra en stor syntes av behovet och kraften, varvid förstajaget blir bara ett centrum för handling och förvandling.

4. *Framför allt ser de efter* vilka som har en vidgad kanal från kausalhöljet genom mentelhöljet till fysiska hjärnan. De iakttar hur långt antahkarana är utbyggt. I sitt val av arbetare vägleds de av människans egen förvärvade kapacitet och med hårt arbete vunna förmåga. Åger hon kapacitet, förmåga, duglighet, använder de henne med glädje.

5. *Ledarskapet i sådana grupper*, som styr arbetet för nya tidsåldern, växer fram ur individens disciplin, och ledarna påträffas bland dem som förnimmer det djupare liggande ändamålet.

NÖDVÄNDIGA EGENSKAPER OCH FÖRMÅGOR

(LÄRJUNGENS VÄG, DEL TRE)

- *Det främsta målet* för de studerande är att bli medvetna om det kausala, att odla kausalmedvetenheten och att leva som om de ägde denna.
- *Den verkliga lärjungen* strävar att centra sig i mentelhöljet i syfte att ytterligare höja sin medvetenhet till kausalhöljet.
- *Genom att använda* ett ännu högre slags förmåga, som tillhör kausalhöljet, lär hon sig att avsiktligt, viljemässigt, ändamålsenligt styra hela förstajaget (47:4–49:7) och lär sig förstå för vilket ändamål det existerar. Detta högre slags förmåga är ett högre slags intellekt, kausalmedvetenheten.
- *God karaktär*, hög rättsuppfattning, sunda värden och andlig strävan är grundläggande och oföränderliga krav.
- *Att vara en utpost* för lärarens medvetenhet kräver osjälviskhet och självuppgivelse.
- *Att dragas in* i hans aura förutsätter renhet.
- *Att ha rätten* att kontakta läraren kräver mottaglighet och rätt urskillning.
- *Den mentala inställning* de söker hos aspiranterna är läraktighet, förmåga att uppfatta och minnas och att avstå från att fråga tills man vet något.
- *Bland de första råd* de får som önskar träda i förbindelse med lärarna är att sluta intressera sig för det som inte angår dem, i stället rikta uppmärksamheten på de åtgärder de måste vidtaga i det egna livet och eliminera den upptagenhet med det egna lynnet och grubblet, detta slöseri med tid och kraft, som så ofta utgör större delen av deras tankeliv.
- *Aspiranterna bör* ägna tålmodigt arbete åt att förvärva rätt levnads- och arbetsätt.

DE NÖDVÄNDIGA KRAVEN:

(LÄRJUNGENS VÄG, DEL FEM)

- * *för att väcka och samordna centren*
- * *för att åstadkomma vitalisering och syntetisering av centren*
- * *och i synnerhet av de fyra högre:*

1. Karaktärsdanning.
2. Rätt motiv.
3. Tjänande.
4. Meditation.
5. Tekniskt studium av vetenskapen om centren.
6. Andningsövningar.
7. Inlärande av viljans teknik.
8. Utvecklande av förmågan att använda tiden.
9. Väckande av idémentaliten (kundalini).

www.hylozoik.se
www.laurency.com

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2023 eller 74 Aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de s k ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för

bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finansskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltjämt har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”Ett porträtt med många historier är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande

kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärds-migranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad "failed state" och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna "andan", rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: "... om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna 'framåtskridandet' och att bedraga sig själva om dess ödesdigra resultat." Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskog's chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast

antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se
Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskogh under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.